

“... QUAN LO DIMONI VA A RESAR FES ATENCIÓ QUE TE VOL ENGANYAR...”

És aquesta una locució que, aparentment, pareix simplement un advertiment, per quant abastant seriós, i que faci referiment al comportament i a les habituds de un personatge ben determinat.

En veritat és també així, però aquesta és una manera de diure, que com les altres i en aquest cas encara de més, té una validesa i una projecció més universals, i l'ensenyament i la moral toquen immediatament la manera de ésser, de fer i de se comportar de l'home.

De fet, i no solament en àmbit religiós, parlar del dimoni no sols no és una cosa fàcil, sinó que tan poc agrada. El dimoni és un personatge eminent, en l'esfera del mal, al qual tots reconeixen una gran força i la possibilitat de condicionar la voluntat de l'home i, consegüentment, de enganyar-lo en el moment que lo porta a fer una cosa en lloc de una altra.

És un “personatge” amb el qual tenim també de fer comptes, perquè saben que existeix i, personificat o no, ha fet i fa part de la història de l'home: sabem que és sempre alerta, o empostat, com diem en alguerés, i prompt a entrar en acció.

Cosa vol diure “resar”? És una paraula que, com tantes altres, no ampren quasi més: era un terme que aquells de una certa generació coneixen bé, i vol

diure pregar; quan la gent, sobretot les dones velles, temps enrere, la tarda dieven lo rosari o altres oracions se dieva que estaven resant.

Tornant a la nostra locució i al sou significat, l'advertiment que nos vol donar és finalitzat a mos fer conèixer certos expectes del comportament d'algunes persones que se presenten amb una cara de àngel, ben vestits i ben presentables, que però de fet nos volen solament enganyar, nos volen robar la nostra bona fe i amb ella també tantes altres coses.

La manera de diure nos adverteix: mira que hi ha gent que també si se presenta fent l'acció més bona del món, com és “resar” o “pregar”, de fet és més mala i més falsa del dimoni.

Com mil voltes haurem verificat i provat, a nostres despeses, de aquestes persones, que són especialistes a se camuflar, n'hi ha una infinitat i desgraciadament sabem que és fàcil caure en aquestos enganys, i crec que cada u de nosaltres pot fer testimoniança d'haver tengut manera de conèixer aqueixes persones.

Fóra massa fàcil portar com exemple “universal” el món dels polítics, sobretot quan se presenten per demanar lo vot: i cosa no fariven i no digueriven per tenir aquell vot.

Així com podem recordar aquel-

los que vanen per les cases tots ben posats, magari vestits de frares o altre, sense parlar de tot allò que la televisió o los jornals de cada dia que desgraciadament presenten una infinitat de casos de persones que troben lo boia entre les persones que coneixen i que per tant temps són estats amics i de les quals non tenen ninguna dificultar a se fiar.

De exemples se n'hi pot omplir pàgines. L'única conclusió a la qual tenim de arribar és de fer atenció a nos fiar massa de les aparences i de les falses amistats, perquè a voltes... *“quan lo dimoni va a resar... te vol enganyar...”*

Vito Loy